

เทวดา

บทที่ 8

คุณสุสันต์หัวเราะทั้งน้ำตาโผล่เข้ากอดลูกชาย ชายหนุ่มยอมให้โอบกอดโดยไม่ตอบสนอง แต่คล้ายเขาจะรับรู้ถึงความรู้สึกของคนเป็นแม่ สีหน้าที่เฉยเฉยจึงอ่อนโยนลง

“ คุณเสก ” พิมป์สมรทาบเขาดังปึก “ ลงมาทำอะไรอยู่ที่พื้น แล้วเรียกก็แกล้งทำเฉยนะ คนบ้า... ทำให้ใจหายใจกว่ากันหมด ”

คุณอัชชาสบตากับคุณวันดีอย่างแปลกใจ เหลียวหาทางพยาบาลถามอย่างลึมตัว

“ ไหนบอกว่าหัวใจหยุดเต้นแล้ว...! ”

“ เมื่อกี้หัวใจคุณเสกหยุดเต้นแล้วจริงๆ ค่ะ คลำหาชีพจรก็ไม่มี ”

“ อ๋อ... คุณนง ” หญิงสาวหันมาหัวเราะเสียงใส “ หัวใจหยุดแล้วจะลุกขึ้นได้อย่างไร คุณซี แรงแยชะชะด้วย ”

ร่างที่นอนนิ่งกับพื้นเมื่อครู่ก่อนลุกขึ้นนั่งให้แม่ออดข้าวครู่ แล้วก็ลุกขึ้นยืนอย่างแคล่วคล่อง โดยไม่ต้องอาศัยใครพยุง ทำย่นเขามั่นคงยกมือตัวเองขึ้นดูด้วยสีหน้าพอใจ ไม่ทึ่งร่ำรอยคนป่วยที่ต้องนั่งรถเข็นและอาศัยคนช่วยประคับประคองซ้ายขวาคนเต็มเลยแม้แต่บ่อย

“ ระวังหน่อยเสก ”

คุณอัชชาเข้ามาจับแขน สัมผัสนั้นทำให้ชายหนุ่มหยุดชะงักเหมือนอ่านรู้อะไรบางอย่าง สีหน้าเขาเปลี่ยนไปขณะที่จ้องมองหน้าคนเป็นอา

แววตาคมกล้ำของหลานชายทำให้อัชชารู้สึกแปลก ยิ้มเจื่อนๆ

“ มาเถอะ อาจะพาไปนอนที่เตียง ”

“ ไม่ต้อง ” เสียงนั้นกังวานผิดแปลกจากเดิม

อัชชาปล่อยมือ ก้าวถอยไปข้างหลังอย่างลึมตัว

“ ไปนอนเถอะเสก ” คุณสุสันต์ประคองลูกชายผู้ซึ่งเดินตัวตรงไม่เหมือนเมื่อซัวยามก่อนที่เขายังตัวงอๆ เอียงๆ ฟึ่งฟิงคนช่วย “ แล้วที่หลังอย่าเล่นอย่างนี้อีกนะ แม่ตกใจหมด คุณเถอะ แกล้งใส่กลอนประตูล้างใน นี่แม่ให้จัดประตูล้างไปแล้ว ไม่รู้ว่าแม่พรรณจะว่ายังไงบ้าง ”

เขานอนลงอย่างว่าง่าย คุณสุสันต์ห่มผ้าให้

“ พรึ่มนี่เป็นเพื่อนพี่เขาก่อนนะลูก ประเดี๋ยวแม่พรรณก็คงกลับเอ... หรือเสกจะแกล้งทำประท้วงเมียก็ 모르 ” เธอพึมพำคาดเดา

“ นี่ผมกลับกันก่อนดีกว่า ” คุณอัชชาพูดไม่เต็มเสียง

“ ค่ะ เรากลับกันดีกว่า ” คุณวันดีเสียงหวานเข้ามาจับแขน ร่ำลา อีกครั้งที่สีหน้าชายหนุ่มเหมือนจะรับรู้กระแสคลื่นที่ไม่เป็นมิตรจากคนที่ยิ้มรับพูดเหมือนห่วงใย “ พักผ่อนนะจ๊ะเสก อาขอให้เสกหายเจ็บหายไข้แข็งแรงไวๆ นะจ๊ะ ”

เขาไม่ตอบสักคำ ประกายตาเจิดจ้าที่จ้องมอง ทำให้คุณวันดีหน้าเจื่อนถอยกลับไปหาสามี

คุณสุสันต์จุ่มพิตลูกชายแล้วกระวีกระวาดตามคนอื่น ๆ ออกไป คุณนงหันรีหันขวาง

สาวพยาบาลถามว่า “ นกต้องอยู่ด้วยหรือเปล่านั้น ”

“ ไม่ต้องหรอก ประเดี๋ยวก็มัวอีก ” พิมป์สมรหัวเราะหยอกเย้า “ คุณนงคงเหนื่อย ไปนอนเถอะค่ะ ”

เธอหันกลับมาหาชายหนุ่มเมื่อทุกคนออกไปจากห้อง ทิ้งประตูที่ถูกรัดหลุดคาไว้ “ เกิดอะไรขึ้นมา ฮี คุณเสก ทำไม่ถึงไปนอนอยู่ที่พื้น แล้วก็ใส่กลอนข้างในเสียด้วย จะเล่นอะไรทำไมไม่บอกกันก่อน ”

เขาชี้มือไปที่หน้าต่างซึ่งเปิดออกสู่ลานระเบียงกว้าง

“ มีคนเข้ามา ”

“ หา... ” เธออุทาน “ อย่าล้อเล่นนะ ”

เขาไม่พูดต่อ ได้แต่มองหน้าเธอนิ่งจนหญิงสาวรู้สึกอึดอัด

เธอลุกไปสำรวจหน้าต่าง ตกใจที่พบเศษดินเป็นรูปร่องเท้าที่ตั้งอยู่ ยิ่งดูก็ยิ่งเห็นร่องรอยของผู้บุกรุกที่ตั้งอยู่ตรงนั้นตรงนั้น

“ ตายแล้วจริงๆ ด้วย นี่ไง นี่อีก ”

อีกฝ่ายลุกขึ้นนั่งมองเฉย เธอปราดกลับมาประชิด

“ แล้วเราจะทำยังไงกันดี ฮี คุณเสก ”

“ ไม่ต้องทำยังไง ”

“ แต่มันจะกลับมาอีกหรือเปล่านั้น ”

“ ก็ช่างมัน ”

“ พรึ่มจะไปบอกคุณป้ากับอาอัช จะได้เรียกตำรวจมาจัดการ ”

“ ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น ”

สัมผัสสีหน้าทำให้เขาไม่คล้ายเสกสิทธิ์คนเดิมเสียเลย พิมป์สมร

มองอย่างแปลกใจ เอื้อมมือมาแตะหน้าผาก ฝ่ายนั้นทำเหมือนจะหลบ แต่แล้วก็ปล่อยให้เธอลูบคลำใบหน้าโดยดี

ดวงตาคมสวยคู่เดิมแต่ประกายเหมือนคนแปลกหน้าจับจ้องมองหน้าเธอไม่คลาย ทำให้เธอต้องพึมพำอย่างกังวล

“ คุณเสก... คุณเสกทำอะไรโง่ทำร้ายหนักจริงๆ หัวกระแทกพื้นหรือเปล่า ทำไมถึงเปลี่ยนไปเป็นคนละคนอย่างนี้ ไหน บอกพริ้มชิวานี้ที่นี้ ” เธอชูมือขึ้นตรงหน้าเขา

“ สมองของเขายังดีอยู่ ”

“ สมองของใคร..? ”

“ ของเขา... ของผม...”

“ เนี่ยเธอ สมองยังดี พริ้มว่าซักรึเลอะเลือนแล้วละ เอาละนอนเถอะ พรุ่งนี้ไปหาหมอกัน แล้วเรื่องแจ้งความนี่พรุ่งนี้พริ้มจะจัดการแต่เช้าเลย ”

“ ไม่ต้องแจ้งความ ” เสียงเขาหนักแน่น

“ ทำไมละ เผื่อมันกลับมาอีกจะว่ายังไง ”

“ ก็ให้มันมา ”

“ รั้นไม่เข้าเรื่อง ”

“ อย่าทำให้เรื่องยุ่งยาก ” น้ำเสียงเรียบ ทว่าก็เหมือนเป็นคำสั่งที่เด็ดขาด

“ เอา ไม่แจ้งก็ไม่แจ้ง ” เธอยอมจำนน รู้สึกว่าคำตอบที่ได้ไม่ใช่ของ คุณเสกคนเดิม

เขาทอดกายลงนอนนิ่ง เธอกลับไปสำรวจหน้าต่างว่าปิดเรียบร้อยก็ปิดไฟก่อนจะกลับมานอนที่เตียงเล็ก

“ ราตรีสวัสดิ์นะคุณเสก นอนหลับฝันดีนะ ”

ไม่มีเสียงตอบ

เธอลุกขึ้นมาดูก็เห็นเขาหลับตานิ่ง ไม่ออกอ้อนพุดนั่นพุดนี่เหมือนอย่างที่เคยเป็น เธอยกไหล่แล้วกลับไปนอนตามเดิม

ห้องตกอยู่ในความเงียบ นานจนเธอเคลิ้มจะหลับ

“ ทุกอย่างเรียบร้อย ท่านไม่ต้องเป็นห่วง....” เสียงทุ้มเหมือนดังอยู่ในความฝัน “ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ผมไม่เหมือนเดิมแล้วจะทำอะไรคงไม่สะดวก ช่วยมาอยู่ใกล้ๆ ผมด้วยนะ ท่านเทพธาดา....”

ฝันแน่แล้ว... พิมพ์สมร พลิกกาย แล้วหลับต่อไป.....

พรรณศศิ ตกอกตกใจกับสภาพประตูห้องที่หลุดพับอยู่ ปลุกน้องสาวขึ้นมาถาม พิมพ์สมรพอรู้ตัวตื่นก็รีบทำสัญญาณห้ามไม่ให้พี่สาวเสียงดัง

“ เบาๆ พี่พรรณ ประเดี๋ยวคุณเสกตกใจตื่น ”

“ นี่มันอะไรกัน ทำไมประตูห้องหลุดออกมอย่างนั้น อย่าบอกนะว่าคุณเสกคลุ้มคลั่งไล่ปล้ำเธอจนประตูพังแบบนี้ ”

“ ฮู้ย อะไรก็ไม่รู้...” เธอลากเสียงยาวแล้วกระซิบเล่า “ มีคนป็นหน้าต่างเข้ามาทำร้ายคุณเสก มันลือคประตูลงกลอนข้างใน พอพวกเราพึ่งประตูเข้ามามันก็หนีไปแล้ว คุณเสกนอนอยู่ที่พื้นปลุกแทบแยกว่าจะฟื้น ”

“ ตายจริง แล้วเขาเป็นอะไรมากหรือเปล่า โช้เอ๊ย ทะเบียนสมรสก็ยังไม่ได้อัดให้เรียบร้อยเลย ”

“ ฮือ พี่พรรณก็ห่วงอยู่แค่นั้นแหละ คนอะไรก็ไม่รู้ ”

“ อ้าว แต่งงานแล้วจะไม่ให้ห่วงเรื่องจดทะเบียนได้ยังไง จันเสียเปรียบนะจะบอกให้ ”

“ ไม่อยากพูดด้วยแล้ว ” น้องสาวมุขลุกขึ้นนั่ง “ พริ้มไปนอนห้องพริ้มดีกว่า ”

“ ไม่เอา ไม่ให้ไป นอนด้วยกันเถอะนา ”

“ เอ๊ แปลกจริง พี่พรรณนี่ ”

“ นำ ขอร้องละ นะนะ ถ้าพริ้มไปละก็เค้าโกรธจริงๆ ด้วย ”

อีกฝ่ายฮึดฮัดล้มตัวลงนอนหันหลังให้

พรรณศศิยอมไปที่เตียงใหญ่ เห็นชายหนุ่มนอนนิ่งก็เลยผ่านไปเข้าห้องน้ำ ชำระร่างกายแล้วประคองตัวมาพักผ่อนก่อนจะย่องกลับมาที่อีกด้านหนึ่งของเตียง เธอก้าวขึ้นนอนอย่างแผ่วเบาที่สุด หากพอหันมองก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อพบดวงตาคมประกายวาววับนอนมองเธออยู่ก่อนแล้ว

“ อู๊ย คุณเสก ”

อีกฝ่ายมองนิ่งไม่ตอบคำ ทำให้หญิงสาวต้องขยับเข้ามากระซิบคุยด้วยเพราะกลัวว่าน้องสาวจะตื่น

“ เป็นยังไงบ้างคะ เห็นพริ้มเล่าว่ามีเรื่องอะไรกันหรือ ใครมันป็นเข้ามาทำอะไร เจ็บตรงไหนหรือเปล่าคะ ”

มือขาวๆ ลูบไล้ใบหน้าเหมือนเป็นห่วง อีกครั้งที่สีหน้าเขาเหมือน

อ่านรู้ถึงสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ข้างในความรู้สึกนึกคิดของเจ้าของมือที่สัมผัส...
สีหน้าเขาคลายกระด้างขึ้นชั่ววูบก็คลาย กลายเป็นเฉยบเฉย

“เอ่อ พรรณติดธุระอยู่ค่ะ แล้วรถก็เกิดสตาร์ทไม่ติด เพิ่งจะ
แก้เสร็จ ถ้าพรรณรู้คงรีบกลับมาแล้วละ ”

“ไม่เป็นไร ” เสียงทุ้มๆ พุดคำเดิมแล้วหันหนีหลังตานิ่ง
แม้จะเป็นคำพูดเพียงสามคำ แต่พรรณศจก็รู้สึกว่ามันผิดแปลก
“คุณเสก โกรธพรรณหรือคะ ”

“เปล่า นอนเถอะ ”

พรรณศจนิ่งมองอย่างแปลกใจ นี่ช่างไม่เหมือนเสกสิทธิ์คนเดิม

พิมพ์สมรลืมตาตื่นเมื่อเวลาใกล้รุ่ง ไฟเริ่มจะสว่าง ห้องสว่าง
ขึ้นทั้งที่ไม่ได้เปิดไฟ พอเธอพลิกตัวก็ต้องแปลกใจเพราะร่างสูงที่ยืนอยู่
ข้างเตียง

“คุณเสก...”

ใบหน้าคมเข้มมองเธอหนึ่งเหมือนกำลังชมดูอะไรสักอย่าง เขายืน
อยู่ตรงนั้นนานเท่าไรแล้ว และที่สำคัญ เขากำลังยืนตัวตรงไม่มีสิ่งใด
ยึดเกาะทั้งที่ยังไม่หายป่วย

พิมพ์สมรผุดลุกขึ้นนั่งถามอย่างเป็นห่วง

“คุณเสก...! มาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ลุกขึ้นมาได้ยังไง ระวังนะ
ประเดี๋ยวก็ล้มลงไปหรอก”

“ทำไมถึงจะล้ม..?”

“อ้าว ก็...” เธอเพิ่งนึกได้ เมื่อวานเธอก็เห็นเขาลุกเองเดินเอง
แคล่วคล่องอย่างคนปรกติที่แข็งแรงดี “เอ๋ คุณเสกหายตั้งแต่เมื่อไหร่ ”

“หายอะไร ” คำถามมากเหมือนกัน แต่สีหน้าทำที่ไม่คล้าย
คนช่างซักถามคนเดิม

พรรณศจขยับเตียงใหญ่พลิกตัวลุกขึ้น มองอย่างแปลกใจ

“อ้าว คุณเสกลุกเองได้แล้วหรือ ”

“นั่นซีพี่พรรณ พี่เองก็แปลกใจอยู่นี่ ”

“ทำไมต้องแปลกใจกันนักหนา ” เสียงทุ้มห้าวมีจังหวะจะโคน
ร่างสูงใหญ่หลังไหลผึ่งผายผละจากเตียงเล็กไปเกาะหน้าต่างมองออกไป
ข้างนอก

สองพี่น้องมองหน้ากัน

“คุณเสกสบายดีใช่ไหม ” พิมพ์สมรอดถามไม่ได้
ชายหนุ่มหันมา “คิดว่าจะยังไงล่ะ ”

เธอลุกเดินมาหา “คุณเสก... เอ่อ นี่ที่นี้.....”

“อีกอะไร ” น้ำเสียงเขาเบื่อหน่าย

“งั้นนี่ใคร ” เธอชี้กอดตัวเอง

“พิมพ์สมร ”

“นั่นล่ะ ”

“พรรณศจ ”

พรรณศจลุกขึ้นเดินมาสมทบ น้ำเสียงหยอกเย้า

“ใช่แล้วค่ะ พิมพ์สมรกับพรรณศจ แล้วคุณเสกรู้ไหมเอ่ย ว่าใคร
รักคุณเสกที่สุด ”

ใบหน้าคมเข้มที่ดูสะอาดแม่ไรหนวดเครายังเขียวครีမ်เพราะยัง
ไม่ได้โกนหันมา ตอบทันทีไม่ติดขัด

“พิมพ์สมร ”

“เฮ้ย...” คนถูกเอ่ยชื่ออุทาน ขณะที่พรรณศจก็หันขวับ

“ยัยพริ้ม...!”

“อะไรกันล่ะแห่ม...”

“เธอทำยังไงคุณเสกถึงพูดอย่างนั้น ” สาวคนพี่ถามอย่างไม่พอใจ
แต่ไหนแต่ไรเธอไม่เคยเป็นที่สองรองจากน้องสาว ต่อให้เสกสิทธิ์สนิท
สนมกับพิมพ์สมรแค่ไหน พรรณศจก็ต้องเป็นที่หนึ่งเสมอ

“พริ้มบอกแล้วว่าคุณเสกสับสน เมื่อคืนไม่รู้ว่าจะโดนอะไรบ้าง
วันนี้ต้องพาไปหาหมอละ ”

พรรณศจขยับเข้าหาชายหนุ่ม “คุณเสกอาบน้ำแต่งตัวนะคะ
พรรณจะเรียกคุณนงให้มาช่วยคุณเสก ” พอมือเธอแตะแขน เขาก็ขยับหนี

“ไม่ต้อง ”

ร่างสูงเดินตัวตรงไปห้องน้ำแล้วปิดประตูตามหลัง พรรณศจ
หันมามองน้องสาว ผู้ซึ่งมีสีหน้าหนักอกหนักใจ

“เมื่อคืนคุณเสกคงโดนหนัก หัวกระแทกพื้นนอนแน่นิ่งต้อง
นวดหัวใจตั้งนาน คุณนงบอกว่าหัวใจหยุดเต้นหาชีพจรไม่เจอ
พอฟื้นก็แปลกแบบนี้ ”

“กลายเป็นคนละคนเลย ”

พรรณศจพึมพำอย่างพอใจ.....